

Πλανήτης

ΠΗ

ΙΔΕΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

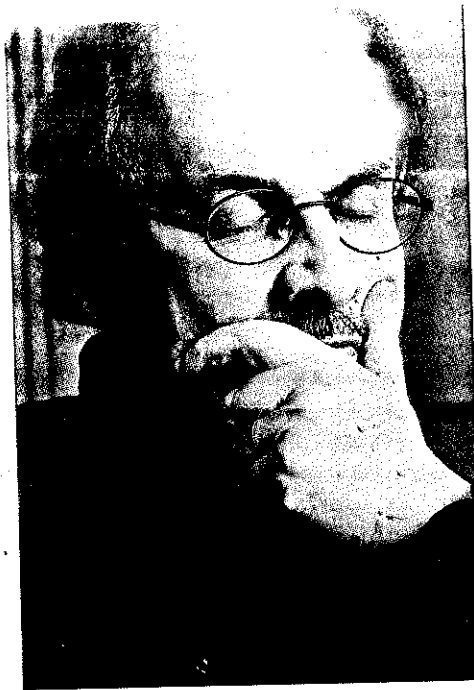
Επιμέλεια: ΟΛΓΑ ΚΟΛΙΑΤΣΟΥ koliatso@enet.gr

ΜΟΝΑΧΟ

«**Μ**ια εποχή ονειρευόμουν ότι πετάω. Είμαι στο παιδικό μου δωμάτιο στη Βομβάη κι ανεβαίνω αργά προς το ταβάνι, ανοίγω το παράθυρο, πετάω έξω, όμως αμέσως χάνω ύψος και πέφτω στο χώμα. Η μαγεία υπάρχει μόνον στο πατρικό μου σπίτι. Ήταν πράγματι ένας τόπος μαγικός, λίγο - πολύ όπως το περιγράφω στα "Παιδιά του μεσονυκτίου" - με τη διαφορά πως ο κεντρικός ήρωας είχε θυελλώδη παιδικά χρόνια, σε αντίθεση μ' εμένα που ήμουν πολύ ευτυχισμένος. Οργίστηκα πολύ όταν ο πατέρας μου πούλησε το σπίτι, ήμουν τότε στα 15 κι αποφάσισα να πάω στην Αγγλία εσωτερικός.

Τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά αν υπήρχε ακόμη αυτό το πατρικό, όπου σχεδίαζα να γυρίσω να ζήσω, όταν θα τελείωνα τις σπουδές μου. Σίγουρα δεν θα κατέληγα σ' αυτή την παράξενη ζωή, που με παρέσερνε από τον έναν τόπο στον άλλον. Στην Ινδία τότε - στα τέλη της δεκαετίας του '60- ήταν πρακτικώς αδύνατον να γίνεις συγγραφέας, δεν υπήρχε λογοτεχνική υποδομή, ούτε περιοδικά, γι' αυτό αποφάσισα να μείνω στην Αγγλία και να δοκιμάσω την τύχη μου εκεί.

Για εμένα η έννοια πατρίδα δεν είναι συνδεδεμένη με κάποιον ιδιαίτερο τόπο, είναι ένα συναίσθημα. Νιώθω να είμαι στην πατρίδα μου, εκεί όπου είμαι ευτυχισμένος κι ευτυχισμένο με

Ο 58χρονος συγγραφέας γεννήθηκε στη Βομβάη, σπούδασε Ιστορία στο Κέμπριτζ και ξεκίνησε την καριέρα του ως δημοσιογράφος και συντάκτης διαφημιστικών κειμένων. Το 1981 έγινε γνωστός με το μυθιστόρημα «Τα παιδιά του μεσονυκτίου», το δεύτερο βιβλίο του. Το 1988, το έργο «Σατανικοί Στίχοι» τον έφερε σε σύγκρουση με φανατικούς μουσουλμάνους και κηρυχθηκε ένοχος θανάτου από τον Χουσεΐν. Επὶ εννέα χρόνια ζούσε κρυμμένος, μέχρι που τὸ 1998 ο νέος Ιρανός πρόεδρος Χαταμί θεώρησε ενώπιον του ΟΗΕ «πως η υπόθεση έκλεισε». Προσφάτως κυκλοφόρησε στην Ευρώπη το τελευταίο του μυθιστόρημα, «Σαλιμάρ, ο Τρελός». Σε συνέντευξή του στη γερμανική εβδομαδιαία «Ντι Τάιτ», ο Σ. Ρούσντι μιλά για το όνειρο τῶν νῶστου και την αίσθηση του πατρικῶ σπιτιοῦ στη Βομβάη. ★ Στα ελληνικά κυκλοφορεῖ με τον τίτλο «Παραφορά»

Τα όνειρα του Ρούσντι

κάνουν συγκεκριμένοι άνθρωποι. Σήμερα δεν έχει σημασία πού βρίσκεται κανείς σωματικώς, αλλά πώς κατορθώνει να συντονίσει τη ζωή του με τα άτομα που αγαπά. Η γυναίκα μου είναι ηθοποιός κι εδώ και τρία χρόνια συναντιόμαστε Σαββατοκύριακα ή κανονίζουμε ραντεβού για λίγες μέρες. Κάπου. Προς το παρόν είμαι στο Βερολίνο, εκείνη στο Λος Άντζελες και πρέπει να προγραμματίζουμε πολύ προσεκτικά τον καιρό που περνάμε μαζί.

Στο βάθος της καρδιάς μου, χωρίς αμφιβολία, είμαι Ινδός, ωστόσο δεν νιώθω πως ανήκω σ' ένα συγκεκριμένο έθνος, πολύ λιγότερο πως έ-

χω ισχυρούς δεσμούς με κάποια πόλη. Αυτή την εποχή αισθάνομαι "σπίτι μου" το Λονδίνο και τη Ν. Υόρκη, είμαι Νεοϋρκέζος, αλλά όχι Αμερικανός. Στο Λονδίνο μένουν τα παιδιά μου κι οι παλιότεροι φίλοι μου, μία από τις αδελφές μου και οι ανιψιές μου. Εχω μάλλον βαθιές ρίζες στο Λονδίνο - μια κάποια αλληλουχία που μου αρέσει, ενώ στη Ν. Υόρκη ζω εδώ κι επτά χρόνια κι είμαι ευτυχημένος, γιατί εκεί είμαι πολύ δημιουργικός. Μπορώ να εργαστώ πολύ σκληρά, αλλά και να μην κάνω τίποτε απολύτως, σαν να βγαίνω από την πρίζα. ΕΞ Ιδίας πείρας γνωρίζω πως όταν αισθανθώ εντελώς "στραγγισμένος"

-συνήθως μόλις ολοκληρώσω ένα βιβλίο- αυτό που με βοηθά είναι να μην κάνω τίποτε. Η συγγραφή είναι μια διαδικασία πολύ μοναχική, γι' αυτό μετά αποζητώ το αντίβαρο -τη συντροφικότητα.

Χωρίς τους γιους μου δεν θα πηγαινοερχόμουν πάνω από τον Ατλαντικό, αλλά Βρισκω πολύ σημαντικό να 'μαι πατέρας, επενδύω πολύ χρόνο σ' αυτό. Πιστεύω πως έναν καλό πατέρα τον χαρακτηρίζει η αγάπη και η προσοχή -να παρατηρείς τη ζωή των παιδιών και να κατανοείς τι έχουν ανάγκη. Ο μεγάλος μου γιος είναι 26 χρόνων και παρ' όλο που είναι ενήλικος -κι αισθανόμαστε πολύ συνδεδεμένοι- νομίζω ότι κανείς δεν με ξέρει και δεν καταλαβαίνει τη ζωή μου όπως αυτός.

Δεν είμαι σε θέση να ξαναγοράσω το πατρικό μου σπίτι, γιατί οι τιμές των ακινήτων στη Βομβάη είναι απλησίαστες, όμως ονειρεύομαι να ζήσω εκεί - ωραίο όνειρο. Στην Ινδία έχω πολλούς φίλους, κυρίως όμως έχω την οικογένεια της γυναίκας μου. Με τη γυναίκα μου δεν θα μπορούσαμε να είμαστε πιο διαφορετικοί -κατάγομαι από το Βορρά κι είμαι μουσουλμάνος, εκείνη από το Νότο, είναι Βραχμάνα κι έχει ένα τεράστιο σόι, που λειτουργεί σαν αυτόνομος οργανισμός. Οι περισσότεροι τρέφουν ζωηρό ενδιαφέρον για τη ζωή των υπολοίπων, κάτι που μ' αρέσει πολύ, ιδίως αν το συγκρίνω με τη δική μου, την καημένη, "γερασμένη", δυσλειτουργική οικογένεια.

Ο πατέρας μου πέθανε το 1987. Από τότε τον ονειρεύομαι συχνά: στα όνειρά μου είναι σοφός και συνετικός, όπως δεν ήταν εν ζωή, και μου δίνει σωστές συμβουλές. Υπήρξε λαμπρός άνθρωπος, έξυπνος και μορφωμένος, αλλά τα τελευταία χρόνια είχε σοβαρό πρόβλημα αλκοολισμού. Στα όνειρά μου αυτό δεν τον ταλαιπωρεί πια κι έχουμε συμφιλιωθεί....».